

Mart Soğukunda Yazı Duyumsadığım Ve Umut

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Mart 2021

Mavi pelerinli asi/l bir düşe öykünüyorum en çok da yarım aydan inşa ettiğim bir dünya elbet ölümün sancılı yüzünden uzağa kaçmak adına peşinen kabullendiğim ve asla ödün vermediğim bir coşku.

Renkler masum ve duru tıpkı iklimin seferberliği saklı tutmaya çalıştığım masumiyet ile en çok da peyda olan beyazı seviyorum belki şakıyan bir kuş belki açmayı unutan bir çiçek en çok sevmeyi şiar edinen her halükarda sevimlik gibi bir talebi de yokken evrenden.

Ruhum buruşuk: en çok da duygusuz ve ütülü ruhlardan uzaklaşmayı çare bilmişken yine de edimlerimde şaşkın bir tevazu bazen göğe dokunma isteği hele ki kıpırtısız dudaklarımdan fırrar eden kaçak bir yolcu gibi yürek iklimimde saklanan coşkulu bir mutluluk havası...

Günlerden umut olsa keşke bu gün hatta peşi sıra gelen tüm günler...

Sonra gün yüzlü bir gülüş değse gözlerime ve özlem gidersem tüm sevdiklerimle en çok da kendimi kabullendiğim bir dünya özlemi bir o kadar onay gördüğüm tarafınca kim varsa beni kapıdan kovanlar.

Uzağında kaldığım bir hayat işte şeklen yaşadığım aslında endamlı Şimal yıldızına özendiğim elbet gözden düşen kimse ya da yüreğimden kaçan bense peşinde iken insanların ve hayallerimin ve zaman içinde irtifa kaybettiğim...

Bazen d/okunulmaz olduğunu düşünüyorum içimdeki ellenmemiş cennetin ve kimi ağırlasam içimde geldikleri gibi uzaklaşıyorlar.

Derken benim bana yakın olan ve ikilem yüklenip ben de ben'i geride bırakıyorum ve git gide geri gidiyorum bir o kadar geriliyorum hani nerede ise gergin bir yay gibi ve hedefim elbet içimdeki arazi.

Her renkte kendimi arıyorum bazen gök kuşağına özeniyorum ne zamanki gün uzaklaşıp da gece selam verse sonra karanlıkta sayısız çiçeğin açtığına tanık oluyorum ve derken uçmaya başlıyorum elbet kalemle bulduğum sayılı saatler devreye giriyor ve işte tüm sıkıntılarım devre dışı en çok da aşkın çığılığı ile irkiliyorum ve lisedeki coşkuma ve yaşıma geri dönüyorum...

Hani tüm dünyayı sevdiğim elbet tarafınca sevildiğime inandığım dünya oysaki sayılı insanlar var iken etrafımda ve sarmalında sevginin aslında kandırıldığımı henüz fark edemediğim.

Yosun tutan bir mazi de değil hani çünkü tarih aralıksız tekerrür ediyor ve her on yıllık periyotta yeni

hayaller kuruyorum ve neresinden baksanız on yıla varmadan ideallerim ve uğruna emek verdiğim, çabaladığım her şey güme gidiyor ve işte hayatımda bir ilk gerçi dokuz yıl doldu dolmadı ama hala yazıyor olabilmem benim için gerçekten de bir mucize hükmünde.

Öncemde ayrı bir edim ve farkındalık çünkü yazmak hem dünümü kapsıyor hem an'ımı hem de yarınlarımı.

Saklı tuttuğum daha çok şey var misal bu yüzden içimdeki pikabın iğnesini bazen kırmak bazense temizlemek istiyorum ve arındığıma delalet geçici bir nokta koyup da rutinim olmuşken yazma coşkusu.

Renklerin güzelliğine vakıf olduğum ve Mart soğuşunda yaz'ı duyumsadığım ve yazılan her duygu ve hayal ürünü ne varsa aslında benden bir parça hele ki parçalanmış hayatım ve prangalar vurulmuş ayaklarım en azından yazarken unuttuğum gerçekler.

Hayatı içime çekmişken ve işte beyaz acılarla renklileri ayırdığım belki de bu yüzden şiirler beyazların durulandığı ve renkli hangi bilinmeyen yanım varsa bir n/esir olarak boş sayfaya düşüyor elbet aldığım yorumlar da her şeyin ama her şeyin kuruyup yüreğimdeki çekmeceleri düzenlediğim ve bilincimin kayıt dışı her farkındalığı yazarak şerh düştüğüm bir dünyadan bile öte kocaman bir rahmetin iz düşümü...

Bazen iğneler batıyor parmaklarıma ve yüreğime.

Bazen hayatı diken üstünde yaşıyorum ve dile getirmeye henüz cesaret edemediğim her esaret adına da doğru vakti kolluyorum ve de kodluyorum ruhumdaki verileri elbet hayatın sunumu bir o kadar benden çaldığı yine de kendi sazımı çalıp kendi şarkımı söylüyorum sessizce ve sevgiyle ördüğüm her yazı aslında içimdeki çocuğun aralıksız sallandığı bir salıncak misali bana huzuru duyumsatıyor en azından bir süreliğine de olsa...

Unutmak istediğim çok şey varken ve tarafınca unutulduğum çokça insan ve hatıra elbet umudun sireni çalarken son anda frene b/asıyorum içimdeki çocuğu yoksa yetişkin olmamın da bir hükmü kalmıyor tıpkı bir ömür pek de haiz olamadığım o yaptırım duygusu ile mücadele verirken kendimle ve insanlarla en azından nefsimi öldürmüş olmanın verdiği sevinçle razı geliyorum kaderin sunumuna ve içimdeki hoyrat rüzgârla sürüklendiğim hangi izlek ve hangi duygu ise sabır ediyorum bir sonraki sahnede mutlu ve umutlu rolünü üstlenmek adına.

Yoksa s/onsuzluğun rüştü asla ispatlanmazdı hele ki öykündüğüm huzurlu bir dünyanın müdavimi olmak adına yaşamayı ve umudu yaşatmayı da şiar edinmişken...